

Dairesi	Karar Yılı	Karar No	Esas Yılı	Esas No	Karar Tarihi
DÖRDÜNCÜ DAİRE	2004	1478	2004	348	23/06/2004

KARAR METNİ

BAKANLAR KURULU KARARI İLE TEVKİFAT ORANININ "SIFIR" OLARAK BELİRLENMESİNİN, SADECE YAPILACAK TEVKİFATLA İLGİLİ OLDUĞU VE ANILAN GELİRİN BEYANINA ENGEL TEŞKİL ETMEDİĞİ HK.<

Temyiz Eden : Beyoğlu Vergi Dairesi Başkanlığı

Karşı Taraf : Av. ?

İstemin Özeti : 1999 yılında elde ettiği Hazine Bonosu ve Devlet Tahvili faiz gelirini beyan etmesi gerektiği ileri sürülen davacı adına gelir vergisi salınıp, fon payı hesaplanmış, vergi ziyayı cezası kesilmiştir. İstanbul 5. Vergi Mahkemesi 18.7.2003 günlü ve E:2002/2411, K:2003/1607 sayılı kararıyla; davacının ilgili yılda iki kez faiz geliri elde ettiği ilkinin tevkifata tabi tutulduğu ve Gelir Vergisi Kanununun Geçici 55 inci maddesi gereği beyan edilmesine gerek olmadığı, ikincisinin ise 98/11794 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile vergi yükü "0" olarak saptandığından ve verilen faiz vergi dışı bırakıldığından, beyan edilmemiş bir gelirden söz edilemeyeceği gerekçesiyle tarhiyatın kaldırılmasına karar vermiştir. Davalı İdare, Gelir Vergisi Kanununun Geçici 55 inci maddesinin Devlet Tahvili ve Hazine Bonosu faiz gelirlerine uygulanamayacağını ileri sürerek kararın bozulmasını istemektedir.

Savunmanın Özeti : Cevap verilmemiştir.

Tetkik Hakimi Mustafa Bahtiyar'ın Düşüncesi : Gelir Vergisi Kanununun Geçici 55 inci maddesinde beyan edilemeyecek gelirler arasında Hazine Bonosu faizleri sayılmadığından ve tevkifat oranlarının sıfırlanması beyana engel olmadığından, mahkeme kararının bozulması gerektiği düşünülmektedir.

Danıştay Savcısı İbrahim Erdoğan'ın Düşüncesi : İdare ve vergi mahkemelerince verilen kararların temyizen incelenerek bozulabilmesi için, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 49 uncu maddesinin birinci fıkrasında belirtilen nedenlerin bulunması gerekmektedir.

Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, söz konusu maddede yazılı nedenlerden hiçbirisine uymadığından, isteminin reddi ile temyiz edilen Mahkeme kararının onanmasının uygun olacağı düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dördüncü Dairesince gereği görüşüldü:

Uyuşmazlık, 1999 yılında elde edilen Devlet Tahvili ve Hazine Bonosu Faiz gelirlerinin beyan edilip edilmeyeceğine ilişkindir.

Gelir Vergisi Kanununun 75 inci maddesinin ikinci fıkrasının 5 numaralı bendinde, her nevi tahvil ve Hazine Bonosu faizleri menkul sermaye iradı olarak sayılmıştır. Kanunun 76 ncı maddesinin ikinci fıkrasında ise, bu menkul sermaye iradının beyanı esnasında uygulanacak indirim açıklanmıştır.

Davacının toplam 7.346.137.501 TL'si Hazine Bonosu geliri elde ettiği ileri sürülerek, 229 nolu Gelir Vergisi Genel Tebliğinde belirtilen % 45,9 luk indirim oranı uygulanarak ikmalen tarhiyat yapılmıştır. Bu tarhiyat vergi mahkemelerince, davacının ilgili yılda iki defa Hazine Bonosu faiz geliri elde ettiği, bunlardan ilkinin tevkif yoluyla vergilendirildiği, dolayısıyla Geçici 55 inci maddeye göre beyanının gerekmediği, ikincisinin de ise vergi oranının "sıfır" olduğu gerekçesiyle kaldırılmıştır.

Gelir Vergisi Kanununun Geçici 55 inci maddesinde Kanunun 75 inci maddesinin 7, 12 ve 14 numaralı bentlerinde yazılı olan ve tevkif yoluyla vergilendirilen menkul sermaye iratları düzenlenmiştir. Hazine Bonosu faizleri, 75 inci maddenin 7, 12 ve 14 numaralı bentlerinde değil 5 numaralı bendinde düzenlendiğinden, bu madde kapsamına girmemekte, dolayısıyla beyanı gerekmektedir. Bu beyan esnasında 76 ncı maddede belirtilen indirim oranı, istisna

miktarı ve kesilen verginin dikkate alınacağı da tabiidir.

Öte yandan, davacının elde ettiği ikinci faiz gelirinin ise 7.10.1998 günlü ve 98/11794 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı uyarınca sıfır olarak vergilendirileceği gerekçesiyle tarhiyat kaldırılmıştır. Ancak adı geçen Bakanlar Kurulu Kararı 94 üncü madde gereği yapılacak vergi tevkifatlarına ilişkin olup, nihai vergilemeye ilişkin bir düzenleme içermemektedir.

Bu durumda, yukarıda belirtilen hususlar çerçevesinde davacının beyanı gereken bir geliri bulunup bulunmadığı hususu araştırılarak bir karar verilmesi gerekirken, tarhiyatın kaldırılmasına yönelik mahkeme kararında isabet görülmemiştir.

Bu nedenle, İstanbul 5. Vergi Mahkemesinin 18.7.2003 günlü ve E:2002/2411, K:2003/1607 sayılı kararının bozulmasına 23.6.2004 gününde oybirliğiyle karar verildi.

(DAN-KAR-DER; SAYI: 6)

BŞ/ÖEK